Ч. 129. Середа 11 (24) червня 1903 Рік XIII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій години по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(Кабінетна криза на Угорщині. — Справа хорватска. — Вибори до німецкого парляменту. — Вісти з Сербії.)

Бан хорватский ґр. Кин-Гедервари прибув вчера вечером до Будапешту і зараз удав ся до клюбу ліберальної партиї, де дожидав єго ґен. Феєрварі. Бан нараджував ся з кількома визначними послами, а єсобливо з ґр. Тисою, ґр. Єронимом і Юлієм Андрашим, однако до обговореня проґрами будучого кабінету не прийшло. Бан заявив послам, що доси не одержав ще цісарского порученя до утвореня кабінету і тому прибув лише, аби розвідати ся про ситуацию. Нині поверне до Відня, аби Цісареви здати з того справу. — В дорозі до Будапешту мав бан розмову з редактором Neues Pester Journal-ю. Бан зазначив, що поки що не може нічого рішучого сказати. Головним єго старанєм буде привернути правильний хід державній машині. Що-до настрою ліберального сторонництва супротив себе, то він о тім добре повідомлений. Не єсть ніяким тираном, 20 літ служить вірно ліберальній партиї і все був сторонником дуалїзму. Теперішний приїзд до Будапешту єсть цілком инший як в р. 1895. Тоді між ним а партиєю ліберальною були поважні ріжниці.

Бурливі дискусиї в хорватскім соймі не перестають. На оногдашнім засіданю п. Деренціч мотивував своє нагляче внесенє, щоби уділити правительству нагану за беззаконне давленє опозиції і ударяв дуже остро на бана. Бан, відповідаючи на закиди Деренчица, приписував всю вину розрухів аґітаторам і загрозив, що й на будуче буде поступати рішучо, щоби забезпечити край перед дальшим лихом. Коли до голосу прийшов п. Ковачевич, опозиция демонстрацийно вийшла із салї. Ковачевич кинув ся завзято на опозицию, назвав духовим виновником розрухів загребский дневник „Obzor“ і закинув опозициї, що перше випхала хлопців на різню а тепер при криках і свистах плаче облудно над їх долею. Дальше жадав Ковачевич, аби потягнено до одвічальности і поарештовано проводирів опозицийного руху і аґітаторів та поставив внесенє, аби утворити комісию для дослідженя виновників. Речник опозициї п. Брестяньский згоджує ся з сим внесенєм о стілько, що виновниками називає правлячу партию і мадярске правительство. Ударяє на мадяризацию назв і місцевостий і на потоптанє прав хорватскої мови. Єго напасти були так дїймаючі, що президент о год. 5-ій пополудни перервав засіданє, мимо протестів опозициї.

Минувшого тиждня відбували ся вибори до німецкого парляменту. Ще нема повного висліду всїх виборів, в многих місцях відбудуть ся ще тіснїйші вибори, однако вже з дотеперішного висліду можна предвидіти, що новий парлямент буде ріжнити ся від давного в питанях іменно войскових і маринарки. Дві прояви зазначили ся в нових виборах: цілковитий упадок лібералів і наглий зріст социял-демократів. Социялісти осягнули 57 мандатів, коли в 1898 мали лише 32, а до того ще в 110 тіснїйших виборах мають вигляди на дальших 25 мандатів. Отже тим способом розбито нерішучі міщаньскі сторонництва і февдальних аґрарників. Центрум і социял-демократи вийшли з значною побідою. Социял-демократия німецка, вступивши на дорогу компромісів, перестала бути партиєю перевороту і сходить на шлях великого демократичного сторонництва, полишаючи давні революцийні забаги. Она намагає ся примінити ся до сучасного суспільного ладу і відповідно тим обставинам зміняє свою тактику і домаганя. — Поляки здобули 14 мандатів, т. є. тілько, кілько мали в попереднім парламенті, а в 8 округах виборчих приходять до тіснїйшого вибору.

---

8)

На Балкані.

(Дальше).

Лазар Петрович повів заговірників з турецкого сальону умисно в иньшу сторону до ряду комнат на лївій стороні, підчас коли спальня королївскої пари була на самім кінці правого ряду комнат. На коритарях було зовсім темно, бо Наумович перетяв був електричні проводи. Офіцири зміркували зараз, що Петрович їх зле веде, отже вхопили єго, повели назад до присїнка і там убили єго, стріливши єму в чоло. До дня 16 червня було ще на тім місци видко на паркетовім помості велику пляму з крови і мозок, що присох на паркеті. Зараз коло тої плями видко було другу меншу, де погиб жандарм, що ішов за ґенеральним адютантом. Коли той жандарм побачив, що тут розходить ся о житє єго команданта, мав на тілько відваги, що взяв ся єго боронити і стрілив кілька разів до убийників і зранив котрогось з них. Офіцири перепудили ся, бо гадали, що то надходить з глубини палати оборона для короля, і тому повтїкали на подвірє; аж за хвилю застріливши жандарма, вернули назад до палати до дальшої роботи. Хтось побіг до недалекого краму та приніс сьвічки і при їх сьвітлї зачали дальше шукати за королем; перешукали насамперед сутерини, а відтак перший поверх.

Аж коли все перешукали, вернули ся заговірники знову від турецкого сальону на право. Всюди, куди переходили, розбивали двері динамітовими патронами, аж наконець станули перед дверми спальні. Німецкий офіцир Денгоф, котрий яко справоздавець берлиньскої Voss. Ztg. виїхав був зараз на першу вість о катастрофі до Білграду, оглядав королївску палату і описав все докладно; єго обводили по ній сербскі офіцири і давали єму потрібні поясненя. Він каже отже, що всюди по комнатах видко було слїди страшного знищеня; двері були порозбивані динамітом, столи лежали порозривані на кусні, вікна були повибивані, образи понищені, а в декотрих місцях видко було калюжі крови. В цілій палаті порало ся множество робітників, щоби зробити в ній порядок.

Від першої хвилї аж до тої пори, коли заговірники станули під дверми спальні, минуло було півтора години. Ніяка фантазия не годна уявити собі того, які страшні смертельні муки мусїла протерпіти королївска пара. Через півтора години лунали по палаті вибухи динаміту та вистріли револьверів, чути було бренкіт шабель, рубанє сокир і крики. Наконець динамітова бомба розвівала і двері від спальні. З добутими шаблями і наставленими револьверами впали офіцири до спальні. Король і королева спали в спільній постели. Металеве ліжко, ще тоді, коли єго Денгоф оглядав, стояло так, як з него вискочили король і королева. Шовкові подушки і ковдри були подїравлені кулями (убийники очевидно стріляли на осліп, куди попало), а під подушкою королевої лежав образ Матери Божої. На малім бюрку в спальни лежали книжки, якісь записки та папери. Дзі книжки мали заголовки, котрі на сїм місци і в сїй порі робили дивне враженє: Le mariage de Gertrude (Подружє Ґертруди), повість Марія Ішар (Uchard) і Uhne frahison (Зрада), повість француской писательки Анрі Гревіль. На стїнах висїли фотоґрафії, між иншими фотоґрафія королївскої пари, представляюча їх в хвили, коли они мали повінчати ся.

Але то не в сїй комнаті убили королївску пару. Коли офіцири впали до спальні, здивували ся не мало, побачивши, що тут нема ні короля ні королевої. Тота комната, коли дивити ся від фронту з улиці, єсть нарожна на першім поверсї. Два вікна виходять на вузшу сторону. Коли офіцири перейшли цілий ряд комнат і станули на кінци в спальни, побачили, що трете вікно єсть заслонене тяжкими портиєрами. Вже злість їх взяла, бо гадали, що їх заходи були даремні. Аж ось серед страшного заколоту зачув один капітан від артилерії, що якийсь жіночий голос кличе на поміч. То був голос королевої, котра взивала на поміч войско стояче на дворі і благала, щоби оно ратувало єї і короля. Голос той чути було поза тими портиєрами. Всї кинулись зараз туди. Тоді показало ся, що то не було вікно лиш склянні двері. Тоті двері, що були поза портиєрами, відділяли спальню від вузонької комнатки з одним вікном, в котрій стояли три великі шафи на одіж. В одній з них мала бути підручна каса королевої. В куті стояли два зелїзні вішала; на них ще майже тиж-

В сербскій конституциї з 1888 року, на котру король Петро має зложити присягу, пороблено досить важні зміни. До важнійших належить, що король не має права ухилити обжалованя міністрів; міністри суть одвічальні навіть за то, що роблять на приказ короля. Скупштина має право жадати установленя анкети у всіх виборчих і адміністрацийних справах. Урядники відповідають за всю свою діяльність без уваги на те, з чийого приказу що роблять. Коли король хотів би змінити конституцию, має повідомити о тім скупштину найменше на 4 тижні, розвязати єї і скликати т. зв. велику скупштину, котра має складати ся з два рази більшого числа членів. — Российскі дневники вказують на згідність телеграми австрийского Цїсаря до короля Петра з урядовим российским комунїкатом, що появив ся сими днями в „Правит. Вѣстнику". Можна надїяти ся — пишуть — що під згідним напором Австриї і Росиї та инших держав запанує в Сербії справедливість. Петро I може сьміло покарати убийників, бо поможе єму в тім прихильність цїлого сьвіта.

В недїлю принимав король Петро I сербску депутацию на короткій 10 мінутовій авдиенциї. Президент сенату Велимірович промовив до короля, висказуючи надію, що новий король усуне розлад, який єсть тепер між королем а народом та поведе судьбу Сербії на щасливійшу дорогу. Опісля вручено королеви пречудно виконаний протокол Народного Збору, на котрім єго вибрано. Король відповів, що єсть зворушений доказами вірности і льояльности сербского народу та що в єго грудях бє горячо сербске серце, віддане щастю свого народу. Вчера о год. 8 вечером удав ся новий король в подорож до Сербії, а прибуде там в середу о год. 10 перед полуднем. Король буде їхати через Берно, Ціріх, Бухс, Інсбрук, Сальцбурґ, Відень і Будапешт і задержить ся довше лише в Відни, де стане ві второк о 10 вечер. — Тимчасове сербске правительство починає бути дуже невдоволене зі становища заграничної праси в справі убийства Александра, Драґи і міністрів. Оногди не впущено до Сербії ані одної віденьскої часописи, а заграничним кореспондентам грозить ся видаленем з Сербії. Убийники суть того погляду, що они суть національними героями і тому дуже їх разить гадка, яку висказує майже вся праса цивілізованої Европи. „Österr. Volks-Ztg." доносить з Білгорода, що офіцири відгрожують ся навіть королеви, наколи-б він хотів виступити против виновників. Оголосять в такім случаю кореспонденцию, з котрої покаже ся, що Петро Карадьордєвич був вже з гори о всім повідомлений.

Новинки.

Львів, дня 23 го червня 1903.

— **Преосьв. епископ Константин Чехович** повернув з канонїчної візитациї до Перемишля.

— **З львівскої архиепархії.** Сотрудництва одержали оо.: Ал. Пеленьский в Конюхах і Петро Рудакевич в Настасові. — О. Ник. Левицкий одержав канонїчну інституцию на парохію Плаве. — На конкурс з реченцем до 6-го липня розписана парохія Рогачин. — Відпустку для покріпленя здоровля одержали оо.: Мих. Скородиньский, Іван Мандичевский, Ігн. Левицкий і Дм. Розлуцкий на шість тиждвів; Волод. Чировский на пять і Ан. Яримович на три тижднї.

— **Посьвячене прапора** відбуде ся дня 5 липня с. р. в товаристві руских ремісників „Зоря" в Дрогобичи з отсею програмою: I. О годині 10 рано: Похід з прапором до церкви сьв. Тройцї. II. О год. 10½ рано: Торжественне богослуженє, по чім слїдує посьвячене прапора і вбиванє памяткових цьвяхів. III. О год. 12 в пол: Похід з прапором до льокалю товариства. IV. Гостинне приняте участників торжества. V. О год. 3 по пол.: Величавий фестин з льотериєю фантовою в огородї міскім при співучасти 30 пол. піхоти. VI. О год. 8½ вечером: Концерт музики воєнскової в салї ґімнастичній.

— **Курс інструкторів пожарних для академиків** устроює львівский „Сокіл" в липни с. р. Участь можуть брати всї академики, які опісля набравши потрібних фахових відомостий, будуть могли успішно орґанізувати сторожі огневі по селах. Зголошувати ся належить в „Соколї".

— **Попис концес. школи музичної п. Олени Прокеш** відбуде ся в середу 24 червня в салї „Зьвізди" (ул. Францїшканьска ч. 7) о 4-ій год. пополудни.

— **Іспит зрілости** в учительскій семинариї жіночій п. З. Стшалковскої у Львові відбув ся в днях від 2 до 12 с. м. під проводом радника шкільного п. Ол. Барвіньского. До іспиту зголосило ся 32 кандидаток і всї его здали, а іменно: Андрушівска Брон. (з відзн.), Баторович Волод. (з відзн.), Бляйм'вна Франц., Бреннер Амалїя (з відзн.), Хвостівна Мария, Ціммурівна Генр., Чарковска Мария (з відзн.), Чемериньска Лукина, Чемериньска Мария, Добровольска Стан., Дрималик Ірина, Філерівна Софія (з відзн.), Гасівна Евст. (з відзн.), Гавсманівна Фльор. (з відзн.), Ядовска Стан. (з відзн.), Коссовска Лїдия (з відзн.), Крахівна Аделя, Крамерівна Мария, Кульчицка Кат., Мохнацка Климентина, Оріховска Параскевія, Перацка Ванда (з відзн.), Подґурска Апол (з від.), Жечицка Ем., Танненбавм Фр., Вайнґартен Лявра (з відзн.), Вайґлївна Людв., Войталевич Матильда (з відзначенем), Жовтанецка Октавія і Жичиньска Олена.

— **Еміґрация до Америки.** Еміґрацийний рух з Европи до Америки мимо законних перепон із сторони американьских властий зовсїм не зменшає ся. Урядові дати виказують, що прим. дня 2-го с. м. прибуло до Ню-Йорку 1768 еміґрантів

день по катастрофі висїла одіж королевої і спідне шовкове одїнє, яке она здоймила з себе перед тим, коли лягла спати. В другім кутї видко півкруглі зелїзні двері в підлозі, котрими можна було війти на круті сходи, якими сходило ся до сутеренів. Король видко не міг їх отворити, а хоч би був і отворив, то таки не міг би був втечи.

Наконець побачили заговірники перед собою короля і королеву. Королева замовкла, она змиркувала, що на дармо кликала крізь вікно на поміч. Обоє стояли під вікном, обнявши одно другого. Король своїм тїлом засланяв жінку. Він ще міг лиш промовити слова: „Простїть менї все, що я зробив". Безпосередно по тім лягли обоє трупами від куль убийників. На підлозї під вікном було видко велику пляму від крови.

Денгоф розповідає дальше: Ми спитали офіцира, котрий обводив нас по палатї, кілько куль могли дістати король і королева. Офіцир той усьміхаючись відповів: „Ну, може яких двайцять або пятнайцять". — Про всї подробицї з тої кровавої ночи розповідали нам сербскі офіцири як би про щось такого, що не має нїякого значіня, що повинно було стати ся. Ми спитали ще, чи тїла норубано шаблями, а нам відповіли знову з усьміхом: „А вжеж, що не без того, щоби хтось не шпіґнув королеву раз або другий в тїло і груди. Впрочім королеви і королевій відрубали ще й кілька пальців, а що там ще стало ся, о тім не варто й говорити". — Щоби хтось тїла королївскої пари викинув через вікно, тому офіцири рішучо перечать; кажуть лиш, що їх знесено до сутеренів і там зложено.

Тимчасом войско в долинї стояло спокійно і чекало кінця подїї. По убитю королївскої пари явили ся офіцири перед войском і крикнули: Най жиє Петро Карадьордєвич! — А то що має значити? Звідки тут взяло ся імя Карадьордєвича? — спитав один підофіцир того офіцира, котрий се розповідав Денгофови. — Мовчи — відповів єму на то той офіцир — коли хочеш задержати свою ранґу. — Він мовчав та й всї мовчали, аж за яких пять мінут, коли опамятали ся, крикнули всї разом з офіцирами: Най жиє Петро Карадьордєвич! — На другий день перед полуднем пустили в сьвіт чутку, що армія проголосила Карадьордєвича королем Сербії. Сеї ночи згинуло всего 14 людий. В самій палатї убито 8 людий а 3 зранено; поза палатою убито 4 а 6 зранено; зранених двох пізнїйше умерло.

Для характеристики сеї страшної подїї оповідає Денгоф ще слїдуючі факти: Нас обводили — каже він — по всїх комнатах палати, отвирали перед нами шафи і скринї з державними одежами та з білєм і предметами тоалети королївскої пари. Забавляли ся весело дитячими забавками, котрі королева накупила була в тім часї, коли їй здавало ся, що стане матірю; серед грімкого реготу отвирали в тоалетовій комнатї короля, що припирає до спальнї, горячу книжку з образками, котра, коли єї отворити, кличе: Папа, мама, куку, му, мяв і т. п. Коли ми відтак виходили, впав нам в очи великий олїйний образ, представляючий Мілоша Обреновича, як він в окруженю своїх людий підносить прапор ворохобнї против Турків. Коли ми на него показали, відозвав ся якийсь капітан: „Ба, велике дїло! Карадьордій був першим проводирем ворохобнї, а той злодюга засів вже на готовім престолї".

Оттак представляє подію в ночи з дня на 11 червня, по можности як найвірнїйше після оповіданя очевидців, чоловік, що мав нагоду видіти на власні очи спустошенє в королївскій палатї і місця, де лишили ся слїди по убийствах. Зовсім инакше представляють єї самі убийники, котрі очевидно хотять себе оправдати і длятого надають їй невинний характер, роблять з неї борбу, до котрої прийшло несподївано і когда мимо їх волї закінчила ся смертию короля і королевої та кількайцяти других людий.

В кілька днїв по убитю короля виїхали з Білграду три ординансові офіцири, Попович, Костіч і Ґруїч до Женеви по короля Петра Карадьордєвича. З ними вертав до Будапешту також справоздавець „Pester Lloyd-a" та завів з ними розмову, підчас котрої один з тих офіцирів так сказав: Я хотів би, щоби сьвіт довідав ся повної правди о смерти короля, і для того прошу вас, щоби Ви отсе оповістили: Я належав до тих, що брали участь в дїлї сеї траґічної ночи. Коли ми увійшли до палати, зловили ми ґенерального ад'ютанта короля, Лазара Петровича та приказали єму, щоби він завів нас до короля, котрого ми хотіли змусити до подякуваня (отже нїби то не мали наміру убити єго). Петрович став нас водити то сюди, то туди, щоби ми не знайшли королївскої спальнї. Тимчасом счинив ся в палатї великий крик. Наші люди взяли ся роззброювати ґвардию, при чім стрілено кілька равів. Ми стали нетерпеливі, коли побачили, що Петрович нас дурить. — Не жартуй — сказав я до него. — Коли не послухаєш нашого приказу, то згинеш!

Тодї Петрович вхопив за револьвер і стрілив на нас шість равів раз по раз та зранив кількох з нас. Ми тодї, розуміє ся, стали боронити ся і застрілили єго. Ми спершу були би єму ані на волос нїчого не зробили і він би ще й тепер жив, як би був послухав нашого приказу. По тій пригодї, підчас котрої ми мусїли динамітом двері висадити, при чім згинув один з наших, ад'ютант Наумович, добули ся ми до спальнї короля. В нїй не було нїкого і ми зараз здогадали ся, що король єсть в спальнї королевої. (Очевидна неправда, бо спальня була спільна). Але й в тїй комнатї не було нїкого; із шелесту за стїною змиркували ми, що король і королева мусять десь близько бути. Ми стали обпукувати стїну і так знайшли деревляні двері, заліплені тапетою, котрими, як ми то опісля переконали ся, входило ся до якоїсь маленької комнати, мов би до якоїсь шафи, де королева звичайно складала переношене білє. Там сховали ся король і королева і тепер через тоті замкнені двері розпочала ся розмова межи королем, поза тими дверьми, а нами, що були в спальни. Ми запукали до дверий і сказали:

з Гамбурґа, 1525 з Бреми і 707 з Неаполя. Іміґрацийні власти не були в силї переглянути паперів тих всїх зайдів за один день.

— Троє дїтий роздертих медведем. З Банялюки в Боснї доносять про таку страшну подію: Дня 20 с.м. впав до села Імляна медвідь та в очах старших людий входив троє дїтий селянина Лазича і роздер їх на місци. Нїхто з присутних, що видїли ту страшну сцену, не мав відваги прийти дїтем на поміч, бо нїхто не був узброєний.

— Нещаслива пригода. З Коломиї доносять, що там утопив ся дня 18 с. м. войсковий ветеринар 9-го полку драґонів Рудольф Аве. Він кинув ся був ратувати двох ґімназияльних учеників, що купали ся під вербіскими заставками, а що умів добре плавати і був сильний, вратував обох учеників, але єго самого вхопив опісля вир з такою силою в глубину, що він вже не міг виплинути на верх.

— Також жертви білградскої революциї. У Відни минувшого тиждня треба було три особи відставити до дому божевільних, котрі зійшли з розуму на тлї тої події, що они суть кандидатами до сербского престола. Подібна історня стала ся оногогди і в Пресбурзї. Там досьвіта о 5 год. рано ішов через міст Франц-Йосифа помічник фризиерский Ференкович і нараз збожеволїв та став кричати, що він король сербский а відтак і взяв ся бити людий палицею. Ледви кількох поліциянів могли єму дати раду і відставили єго до шпиталю.

— В борбі із злодієм. Двох жандармів, комендант станициї Ґусьцор і жандарм Боянович з Ґрадачацу в Боснї, прийшло до злодія Муя Омича в Зеленіі, щоби зревідувати хату. Гляданя не остали без успіху, бо жандарми найшли в пивници мішок з цукром, каву та инші крадені річи. Комендант звелїв жандармови пильнувати злодія і найдені річи, а тимчасом з вітом і братом Омича удав ся до сусїдного будинку, щоби і там перевести ревізию. Полишений з Омичем жандарм схилив ся, щоби оглянути викриті річи; в тій хвили Омич ударив єго двічи сокирою в карк, так що майже відрубав зовсїм голову від кадовба, а потім вибіг з хати. Командант, почувши крик, пустив ся за злодієм, стрілив за ним з карабіна, але не поцїлив. Омич щез на скруті за одним будинком. Жандарм пустив ся за ним і коли добіг до скруту, Омич, що засїв ся на жандарма, ударив єго нагло сокирою в голову. Мимо смертельної рани жандарм мав ще тілько сили, що вистрілив і ранив напастника в ногу, але в тій хвили Омич двома ударами сокири убив єго на місци. Тепер позбувшись ворогів, страшний злодій обрабував жандармів, забрав їм 110 К, годинники, ланцушки, перстенї і утїк. Арештовано єго в Брезополи і віддано в руки справедливости. Убитий комендант жандармскої станиці, Ґусьцор, походив з Галичини і служив вже 16-ий рік при жандармериї. Боянович був родовитий Босанець.

— Другого убийника Оранжевої і Шпіннерівної доси ще не зловлено, але суть вже слїди і здає ся, що він дїстане ся в руки справедливости. На слїд впав сержан тернопільскої полїциї Вільк. Він знав, що львівска поліция шукає якогось Йосифа Червеного, підозрїного о убийство при ул. Костюшка, та що той Червений виїхав до Тернополя, але задля недокладного опису особи, не міг він єго відшукати. Аж ось довідав ся, він, що той Червений має при 9 компанії 55-го полку піхоти брата Івана, котрий єсть капралем, та що оба братя день перед тим забавляли ся на т. зв. „Кападоциї,“ місцевости віддаленій на кільометер від Тернополя. Вільк переслухав капраля і зробив ревізию та знайшов при нїм золоту обручку. Запитаний звідки має обручку, капраль сказав зразу, що купив єї Львові на Краківскім вже давнїйше, але відтак признав ся, що то дарував єму єго брат Йосиф Червений, котрий через кілька днїв був в Тернополи, а відтак виїхав вчера вечером до Львова. Оба братя мають бути родом з Бобреччини. Йосиф Червений був убраний в чорний капелюх, чорну маринарку і кратковані штани.

— Пригадка. Час замовляти книжки на премиї! Канцелярия Тов. педаґоґічного пригадує в тій справі всїм Радам шкільним місцевим, сьвященикам і учителям, що при безпосередних замовленях на квоту 10 кор. дає 10% опусту, просить однак, щоби замовляти вчасно т. є. в першій половинї червня і то на адресу: Ольга Барвіньска ул. Собіщини ч. 5. За точність в пізнїйших замовленях канцелярия не відповідає, бо тогдї годї все на час опакувати і вислати. Книжки висилаєсь лишень за готівку або за посліплатою. На фрахт і почтову посилку просить ся при грошевих посилках долучати, бо канцелярия не в силї порта оплачувати. Крім поданих в нїм книжок вийшли: ч. 104 Повісти Ярошиньскої, ціна 24 с., оправна 40 с.; ч. 105 Мами. Нарис Віри Лебедової, цїна 20 с.; ч. 106 Ів. Франка: Абуказемові капцї, цїна 60 сот., оправна 90 с.; ч. 107 Др. Пачовский: Народнї думи II. часть 55 с., оправна 85 с.; О. Глодзїньский: Огород шкільний, цїна 50 сот.

Александре Обреновичу! Подякуй і підпиши отсю грамоту, що єї держимо в руцї, що ти зрікаєш ся престола. Ми ручимо тобі словом чести, що тобі і їй нїчого не стане ся і що будете могли піти собі свобідно.

На то відповів король з поза дверий: Прирікаю на моє офіцирске слово чести, що подякую, але грамоти не підпишу!

Ми відозвали ся знов до него: Александре Обреновичу, у тебе нема офіцирского слова чести. Ти нас вже більше як сто разів обманув і зломив своє офіцирске слово чести. Взиваємо тебе по раз другий, підпиши грамоту зреченя, а можете собі іти, куди хочете.

Король повторив слово в слово, що сказав перед тим. Тепер повторили і ми то само, завзиваючи єго підписаня грамоти зреченя. А король і третій раз сказав: Прирікаю на моє офіцирске слово чести, що подякую, але грамоти не підпишу.

Тодї дано цїлу сальву на тапетовані двері а кулї подіравили їх так, що они виглядали мов би решето. Ми виважили двері, але король вже не жив. Дістав вісїм куль в тїло. Королева Драґа присїла була за ним тяжко зранена, але ще жила. Зараз по тім стрілили вояки до неї і она згинула. (Отсе знов неправда, бо вояків в палатї не було, лиш самі офіцири).

Ще лютїйше під деяким зглядом як з королем і королевою поступили собі убийники з міністрами. То вже не зробили зовсїм якікі „патріоти,“ а прості убийники, люди без серця, без найменшого чувства як дикі зьвірі.

Президент міністрів Цінцар Маркович, батько осьмеро дїтий, з котрих найстарша 21 лїтна донька була женою убитого в палатї ординансового офіцира Мілковича, був вже дома серед родини. Двох старших синів не було дома, бо они перебували у Відни на науках. Була лиш жінка і меншї дїти, з котрих наймолодше мало 5 лїт. Цінцар Маркович сидїв з жінкою при склянцї вина і як раз розповідав їй, що подав королеви свою димісию, бо не може вже нїяк з ним дальше працювати. Жінка слухала і не слухала, бо на кілька хвиль перед тим дали їй знати, що донька єї Мілковичева дїстала болїв породових. Марковичева як раз збирала ся, щоби йти на ніч до доньки, коли хтось запукав до дверий: перед дверми явило ся двох офіцирів з осьми вояками. Один офіцир лишив ся на дворі, а другий зажадав, щоби єго впустили. Президент міністрів не хотїв єго приняти, а тодї сказав офіцир, що приходить з приказом від короля. Тодї єго впустили. Пане ґенерале, — сказав він — саме тепер убивають короля і королеву; перед вашими дверми стоїть войско, не важте ся виходити з хати! — Офіцир сей побачивши жінку і дїти міністра, стратив відвагу виконати кровавий приказ. Маркович прирік, що не вийде, просив лиш, щоби жінцї позволено вийти до доньки. То позволено і офіцир вийшов. За хвильку опісля — панї Марковичева не мала ще часу убрати ся — впав до хати другий офіцир; не кажучи анї слова, змірив ся до Марковича і забив єго на місци. Тої самої години, коли Мілковичевої батько і муж погибли, привела она на сьвіт дитину та й доси ще не знає, що стало ся; їй кажуть, що батько і муж мусїли нагло виїхати з королем до Ніша.

Міністер справ внутрішних Теодорович працював тої ночи разом з жінкою і старшими дїтьми при однім столї; там сидїла доросла донька і син, що лагодив ся до матури. Нараз впадає молоденький офіцир і каже до Теодоровича: Ви вже не міністер, саме тепер убивають короля і королеву. Молодий Теодорович схопив ся і побіг до телефону, щоби сполучити ся з Цінцарем Марковичем, але офіцир побіг за ним і не допустив до того. Убити міністра не мав відваги; він вийшов до товариша і сказав: Не можу, в хатї єсть цїла родина! Я знакомий зі старшою донькою, не раз танцював з нею; годї! Тодї стало ся то само, що у Марковича: до хати впав другий офіцир і двома кулями зранив міністра тяжко. Теодорович ще жиє.

(Дальше буде).

ТЕЛЕГРАМИ.

Відень 23 червня. Президент міністрів др. Кербер був вчера у Цїсаря на авдиєнциї і здавав справу з парляментарного положеня.

Білгород 23 червня. З нагоди прибутя короля відбудуть ся в днях 24, 25 і 26 с. м. великі народні торжества. В однім з тих днїв відбуде ся в театрі ґалеве представленє.

Вроцлав 23 червня. В місцевости Ляврагітте прийшло до великих демонстраций з нагоди передвиборчих зборів. Польскі виборцї розбили збори нїмецкого сторонництва центрального, відтак повибивали шиби в вікнах нїмецких товариств. Вiзвано війско, котре ужило оружия і убило одного робітника а 80 поранило.

Париж 23 червня. Вчера прийшло в кількох місцевостях до бійки між католиками а антиклерикалами. В Брест напали антиклерикали на процесию і зневажили сьвященика. Всюди мусїла заводити лад поліция.

Париж 22 червня. Італїяньский король приїде до Парижа дня 16 липня і забавить там до 19 липня.

Надіслане.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий

На всякий десяток кос даю одну косу і камень безплатно, то есть даром.

Довгота в центиметрах	65	70	75	80	85	90	95	100
за одну штуку з каменем Кор.	2·10	2·20	2·30	2·40	2·50	2·60	2·65	2·70
на 5-клгр. посилку іде штук	16	15	14	13	13	13	12	12

Карпатскі срібно-сталеві коси мають тонке як папірок, легке як перо полотно, котре тне як бритва найтвердшу (псянку), то есть гірску траву і збіже; що тілько попаде під неї, перетинає за одним замахом; на стопу тілько незначно зуживають ся і мозольну роботу хліборобa на половину лекшу роблять. Приятна, легка робота на поли справляє радість всякому хліборобови, тому всякий косить тілько карпатскими срібно-сталевими косами.

Серпи озубрені з англійскої сталі дуже добре жнуть збіже і легко перетинають, так, що не чути в руках. Поручаю Вам, милі Сестри, хто замовить 20 штук серпів, дістане 2 даром.

Ціна за одну штуку 30 кр., то є 60 сот.

На всяке замовлене треба прислати 2 корон задатку, без задатку не висилаєсь нікому. На жадане цінники даром і оплачено, просить запаматати нашу адресу. З почтенем:

Александер Копач,

Струтин вижний, п. п. Долина коло Стрия.

ПАРЦЕЛЯЦИЯ. 150 морґів подільскої, дуже доброї землі разом з будинками і каміненомами, є на продаж в цілости або частями по кілька морґів. Довідатись можна: **ТРЕТЕР**, Плугів коло Зборова.

Аптика в Королівці

поручає

В. АЛЄРГАНДА АЛЬПЕЙСКІ ГРУДНІ ЗІЛЯ.

Зіля ті, витворювані з найцільнійших ростин альпейских, перевисшають всї до тепер уживані зіля, грудні сиропи і тим подібні препарати своїми успіхами. Наслідком того они просто неоцінені при катаральних болізнях легких і проводів віддихових, при кашлю, крипцї і всїх других подібних недугах. Спосіб ужитя: Горсть зіль тих запарює ся в шклянцї кипячої води і той відвар пе ся в лїтнім станї рано і вечером.

Ціна 50 сот.

ОБРАЗИ СЬВЯТИХ

Важне для родин і шкіл!

Вечеря Господня *Леонарда да Вінчі* рит. на міди величини 44×80 цм. . . . 12 зр.

Сикстиньска Мадонна *Рафаеля* величини 41×31 цм. . . . . 4 зр.

Непорочне початиє *Мурілля* величини 42×32 цм. . . . . 4 зр.

Христос при кирници з Самаританкою *Караччі'ого* величини $37^1/_2$×63 цм. . 4 зр.

Ecce Homo *Івіда Рені* вел. 49×39 цм. 5 зр.

Христос несучий хрест *Рафаеля* величини 52×36 цм. . . . . 4 зр.

Всї ті образи (штихи) наведених славних малярів нові, надають ся дуже добре до шкіл і суть о 50% дешевші як в торговлях образами. Висилають ся лише за послїплатою вже офранковані. Замовляти у **М. Кучабіньского** Львів, ул. Чарнецкого.

Головна аґенция дневників

СТ. СОКОЛОВСКОГО

у Львові, пасаж Гавсмана ч. 9,

принимає пренумерату і оголошеня до всїх дневників краєвих і заграничних.

До „Народної Часописи" і „Ґазети Львівскої" може принимати оголошеня виключно лиш ся аґенция.

СТЕЛЛЯ найновійший інструмент сальоновий швайцарский, самограй, ноти металеві без гачиків в ріжних величинах. Продає Соболевский годинникар у Львові, площа Марийска (готель францускиий).

З друкарні В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).